

Corona-retraite (200313)

Beste mensen,

Amper drie weken na de mooie liturgie in de kathedraal waar we met veel luister en een paar duizend mensen gevierd hebben, staan we voor een heel nieuwe situatie waarin we niet meer kunnen samenkomen om te zingen en om te bidden. De omstandigheden verplichten ons ertoe. Voor velen van ons een totale verrassing, en vooral een onbekende ervaring. Ook al hoorden we over de dramatische situatie in andere landen, toch hadden we het gevoel dat dit voor anderen en voor elders was. Maar nee, virussen hebben geen nationaal gevoel en geen grens houdt ze tegen.

Onze wetenschappers, zorgverleners en politici doen wat ze kunnen om onze bevolking te helpen, te vrijwaren, te beschermen. En als christelijke gemeenschap zijn we solidair. We zijn gewoon medeburgers met alle anderen. We maken het immers mee zoals iedereen. We ontsnappen er niet aan. Het is tevens een uitnodiging om onze verantwoordelijkheid op te nemen. Hoe kunnen we mensen rondom ons in bescherming nemen, hun ongemakken verlichten, een sprankeltje hoop brengen? Onbetaalbare vriendelijkheid. En, oh, zo belangrijk.

*Wie zich bekommert om een vriend in nood
toont zijn eerbied voor de Ontzagwekkende (cf. Job 6, 14).*

We krijgen nieuwe kansen, want in geen enkele situatie is God afwezig. We moeten waarschijnlijk, meer dan ons lief is, thuisblijven. En wat doen we? Kerkbezoek wordt moeilijker, samen eucharistie vieren tijdelijk onmogelijk. Dan maar ophouden om christen te zijn? Of integendeel de kans waarnemen om wat stiller te worden en te luisteren naar wat God

te zeggen heeft in deze beproeving? De vastenperiode is precies een tijd van beproeving.

Ik denk in de eerste plaats aan de kans die we krijgen om de Bijbel ter hand te nemen en misschien eindelijk – ja, eindelijk! – eens te luisteren naar wat God ons (mij) te zeggen heeft. Nu we tijd hebben, waarom niet eens rustig de evangelieteksten lezen? (Steek maar een kaarsje aan, je zal zien dat het jouw hart verlicht). In de eerstvolgende zondagen zijn het langere verhalen – des te beter! – prachtige teksten die vanaf de eerste eeuwen de doopleerlingen begeleid hebben naar het doopsel. En misschien beginnen woorden nu wat meer betekenis te krijgen. Een klein voorbeeldje met het evangelie van zondag a.s. :

Als ik denk: ik kan naar de kerk niet, dus maar niets doen, dan horen we Jezus zeggen: *“Er komt een uur dat gij noch op een berg noch in Jeruzalem de Vader zult aanbidden. (...) Er komt een uur, ja, het is er al, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid. De Vader toch zoekt mensen die Hem zo aanbidden”* (Joh 4, 21.23).

Zou dat uur niet aangebroken zijn om eindelijk in de stilte van jouw hart de Vader te aanbidden in geest en waarheid? En dan, door trouw te blijven luisteren, de ervaring op te doen dat *“de Vader mensen zoekt die Hem zo aanbidden”*? Zou deze periode van verplichte afzondering de kans van jouw leven niet zijn om God op die manier op het spoor te komen? Misschien leren we dat fysieke beperkingen die je van buitenaf worden opgelegd, geestelijk kunnen bevrijden.

We zullen je in de volgende weken daarbij helpen op de site van ons bisdom, via de diocesane nieuwsbrieven, op Kerknet, in Kerk&leven of Tertio. Eigenlijk kan je heel veel vinden op internet, maar we zullen een keuze voor jou maken in die overvloed aan materiaal. Hoe leren we bidden? Hoe kunnen we de Schrift lezen op een biddende manier? We zullen mooie en inspirerende liederen ontdekken. We hebben nu de tijd om enkele films te bekijken en een paar goede boeken te lezen. Eindelijk, ja eindelijk! Een klein programma. Een geestelijke school. Een opgang naar Pasen.

We zullen de volgende tijd doorbrengen als kerk, in gemeenschap, solidair met elkaar. Laat ons creatief zijn en zoeken naar mogelijkheden om de mensen te ondersteunen die het moeilijk hebben, de mensen die hard moeten werken in risicovolle omstandigheden. Hun dienstbaarheid is een vorm van gebed. In die creatieve solidariteit kunnen we pure ellende doen omslaan in unieke levenskansen.

In welke situatie jij ook bent, weet dat je in ons gebed bent. Iedere dag. Voortdurend. En als je dat gelooft, dan voel je je nooit alleen. Dat is heel belangrijk als je in afzondering moet blijven of je opgesloten voelt in een beperkte kring. Je kan de muren van je kamer verplaatsen door te lezen en te bidden. Je kan de hele wereld binnenhalen met mensen die je fysiek niet besmetten, maar die jouw hart verruimen en de liefde doen groeien.

Dat wens ik je van harte,

Bisschop Lode